

Pole kerge vaadata inimestele silma, kui oled otsustanud alla anda. Eriti kallitele inimestele.

„Kirjaklambritest vöö”
Mare Sabolotny

Ilmumisaasta 2007

Kirjastus Tänapäev

Jutustuse tegevus toimub tänapäeva Eestis. Lugu räägib 16-aastasest tüdrukust, kellel oli masendus, unetus ja elutüdimus. Ta suitsetas, jõi ning käis suurtel pidudel. Kati oli valmis magama iga poisiga. Tema tujud olid probleemiks kindla suhte loomisel. Üks pidu muutis kogu tema elu, kui ta vägistati poisi – Markuse poolt. Mõni aeg hiljem selgus, et noormehel võis olla HI-viirus ja Katigi võis olla nakatunud. Neiu maailm varises silmapilkselt kokku, hetkel, kui selgus analüüsi vastus. Siiani saavutatud elu, mis hakkas muutuma paremaks, pöördus järsult halvemaks. Elumõte kadus. Vaatamata Markuse toele, otsustas Kati, et ei suuda endaga enam toime tulla ja mõtles enesetapu sooritamisele. Olles kõrghoone katusele valmis alla hüppama, ei suutnud ta seda siiski teha. Saatuse tahtel aga tütarlaps libises üle katuse ääre ja kukkus surnuks oma noorema õe silme all.

Kati sai hästi läbi oma sõbrannadega, kuid ei suutnud neile siiski kõigest rääkida. Tüdrukule meeldis Juhan, kes oli temasse kõrvuni armunud. Kati ei olnud endas selles osas päris kindel. Lõpuks otsusele jõudnud, et taile poiss meeldib, jäi koosoldud aeg lühikeseks. Algselt oli tüdruk rikkunud poisiga suhted oma tujukusega, millega poiss oleks leppima pidanud. Vanematega tüdruk ei suhelnud oma probleemide alaselt, pigem kirjutas need päevikusse. Neiu oma õega suhtles vaid siis, kui selleks tekkis vajadus.

Tegemist on noorteromaaniga, mis on kirjutatud lihtsalt ja noortepäraselt. Teiste minu poolt loetud teostega, näiteks „Kärbeste jumal” või „Kuristik rukkis”, mis käsitlevad samuti olulisi probleeme, jääb ta meelde kui õpetliku raamatuna.

Mare Sabolotny romaan „Kirjaklambritest vöö” saavutas Eesti Lastekirjanduse Keskuse ja kirjastuse Tänapäev 2006. aasta noorsooromaanivõistlusel teise koha. Aastal 2010 lavastas selle ka VAT teater.

Teose autor on sündinud Eestis 6. septembril 1990. aastal. Selle romaani kirjutas ta olles 15 aastane. Sellele teosele lisaks on ilmunud tema sulest romaan „Peaaegu inimene”

Mulle meeldis teose juures see, et teda oli huvitav lugeda, kuna iga hetk tundus, nagu kohe juhtuks midagi. Raamatu algus oli kenasti lahti kirjutatud ning liikus keskmise kiirusega, kuid ühel hetkel tundus, nagu autor oleks kiirustanud ning vaid märkmed kirja pannud. Ehk oleks autor suutnud tegelase siiski ellu jätta, kui ta poleks kiirustanud. Raamat õpetab seda, et ükskõik, kui halb su elu ei ole, siis nii jube ta ikka ei ole kui Kati.